

BX 15.5  
LCA 7  
1745

# THEOLOGIA

## MORALIS.

### LIBRI SEXTI TRACTATUS QUARTI CAPUT II.

DE MINISTRO SACRAMENTI PÆNITENTIÆ.

#### DUBIUM I.

Quis sit Minister.

339. Confessarii indigent approbatione, et jurisdictione. — 340. An in casu necessitatis sit obligatio confitendi laico vel Clerico? An vero Clericus vel laicus in articulo mortis, deficiente Sacerdote, possit absolvere a censuris? — 341. Nullus autem Sacerdos valide absolutus, nisi sit approbatus, vel Parochus.

339. — « RESP. Est Sacerdos approbatus ab Episcopo, ( saltem respectu secularium ) et habens jurisdictionem. Est certum. » Ratio primæ partis sumitur ex Joan. 1. *Accipite Spiritum S.: quorum remiseritis, etc.* Ratio secundæ sumitur ex *Trid. sess. 23. c. 15. de reformat.* ubi decernit, nullum posse audire confessiones secularium, nisi habeat Beneficium Parochiale, » vel approbationem ab Episcopo. ( *Hanc ad rem facit damnatio inflictia ab Alex. VII. duabus proposit. scilicet 13 et 16.* ) \* Addidi, respectu secularium, quia circa Confessiones Regularium Concilium nihil videtur notasse; unde ii cuivis, etiam non approbato, quem Praelatus praefecerit, possant confiteri; intellige, quantum est ex vi Concilii: quia Gregorius XV statuit, ut Monialium Confessarius ab ordinario approbetur. Ratio tertiae partis ex Florentino, et Tridentino. l. c. quia absolutio est actus judicialis, qui requirit subditos.

Unde resolvēs:

340. — « 1. Nullo casu, vel dispensatione, hoc Sacramentum validè administratur à non Sacerdoti.

LIB. VI. TRACT. IV. DE PÆNITENTIA. CAP. II.

Dixit Magister sentent. in 4. dist. 17. quod in casu necessitatis debet fidelis confiteri laico : et huic adhaesit D. Th. Suppl. quæst. 8. art. 2. ad 1. dicens : « Quando necessitas imminet, » debet facere pœnitens quod ex parte sua est, scilicet confiteri, » et confiteri cui potest; qui quamvis Sacramentum perficere » non possit.., tamen Sacerdotis defectum summus Sacerdos » supplet. » Hoc tamen intelligendum est non esse de præcepto, sed de consilio, ad excitandam contritionem, vel ad solatium, sive consilium capiendum, ut dicunt Wigandt tr. 13. n. 62. Laym. c. 10. Salm. c. 11. nu. 3. Croix. nu. 1482, et alii passim. Tenent autem S. Antonin. Ang. Henr. Candidus, Panorm. Led. etc. ap. Salm. de Censur. c. 2. n. 47, et probabile putant Sanch. lib. 2. Dec. c. 13. n. 13. Croix n. 1483. et Diana p. 3. tr. 4. R. 133. cum Led. Valer. Lacrux, etc. quod Clericus absente Sacerdote, et laicus absente Clerico, in articulo mortis ex præsumpta concessione Ecclesiae possit absolvere à censuris, ne infirmus pri- vetur sepultura et suffragiis. Sed probabilius hoc negant com- muniter tam de laico, quam de Clerico; ita Conc. p. 452. n. 10. Lugo dist. 18. num. 7. Croix l. c. Salm. de Censur. c. 2. n. 48. cum Avila, Pal. Sayr. Corn. et Villal., item Laym. Con. Suar. Soto, etc. apud Dian. Ratio, quia id nullo jure nisi Sacerdotibus conceditur, et nunquam contrarium in Ecclesia fuit consuetudine introductum. Tantò magis quod eo casu ( ut in Rituali ha- betur ), si excommunicatus decesserit cum signo pœnitentiæ, poterit ejus cadaver absolvī ab habente facultatem super illa excommunicatione.

541. — « Ubi Trident. est receptum ( securus alibi ) nullus Sa- » cerdos, etiam regularis, validè absolvit, nisi sit approbatus, vel » Parochus; cui non solum intra, sed etiam extra diœcesim » suam, validè delegatur jurisdictione, potestque eligi in Confessio- » rum ab omni habente potestatem eligendi; quamdiu tamen » retinet Parochiam. Ita Fill. t. 1. c. 7. Fagund. Suar. Dian. » p. 3. t. 4. R. 146. \* ( Sed de hoc vide dicenda n. 544. et » n. 565. ) \*

DUBIUM II.

Quid sit approbatio, et à quo petenda.

542. Quid est approbatio? — 543. An liceat Sacerdoti simplici exci- » pere Confessionem venialium? — 544. Dub. 1. An Parochus possit » adsciscere cooperatorem aliū Parochum alterius Diœcesis? Dub. 2. An ejusdem? — 545. Debet eligi approbatus, aut Parochus? An » sufficiat approbatio sine examine, et sine iudicio interno? — 546. An » sufficiat approbatio petita, et negata? — 547. A quo Episcopo » habenda sit approbatio? — 548. Resolvitur quæstio ex Bulla In- » noc. XII. — 549. An Religiosi approbati in una Diœcesi possint » audire Confessiones in alia? — 550. Alia notanda apud Busemb. » — 551. An injusta revocatio approbationis sit invalida? — 552. An » Episcopus ex justa causa possit approbatos iterum examinare, aut

DE MINISTRO SACRAM. PÆNIT. DUB. II.

3

approbationem revocare, vel restringere? — 553. Sancta à Be- » ned. XIV. circa Confessionem complicis de peccato turpi? — 554. Quid veniat nomine *peccati turpis*? An peccata interna? an dubia? 555. An absolutio complicis sit invalida quoad omnia peccata? — 556. Qu. 1. An incurrat censuram Papalem, qui Confessionem complicis tantum audit, et eum non absolvit? Qu. 2. An Episcopus, vel ejus delegatus, facultate Tridentini in cap. *Liceat*, possit absolvire Confessarium, qui compliciti in peccato turpi abso- » lutionem impertierit?

542. — « RESP. 1. Approbatio non est collatio jurisdictionis, » sed tantum publicum iudicium de aptitudine personæ ad au- » diendas Confessiones, essentialiter prærequisitum (supposito » jure Tridentini) ad jurisdictionem recipiendam. Ita Sanch. » lib. 6. de Matr. d. 28. et alii. »

Unde resolves :

« 1. Etsi Doctores et Licentiati, hoc ipso quod promoventur, » censeantur secundum quosdam, approbati à Papa, ut notat » Sa, verbo *Confessor*; probabilius tamen est, quod ipsi etiam » egeant approbatione \* ( *Et hoc hodie certum est ex Bulla* » *S. Pii V. apud Salm. cap. 11. n. 9<sup>4</sup>. etiam quoad Prælatos* » *regulares.* ), \* licet non deceat, ut ipsi, vel Lectores in Theo- » logia examinentur. \* ( *Modo legerint Moralem.* ) \*

2. Etiam Parochus, qui reliquit beneficium Parochiale, » debet approbari, si velit audire Confessiones.

343. — « 3. Non requiri hanc approbationem ad auditionem » venialium docet Dian. p. 2. t. 2. misc. res. 44. ex Valer. Et » ratio esse videtur, quod approbatio tantum requiratur in » ordine ad jurisdictionem; hanc autem quivis Sacerdos pro » venialibus, uti et mortalibus, à quibus ritè quis est absolutus, » habeat collatum ab Ecclesia in ipsa ordinatione, ideoque ab iis » absolvere possit, ut habet Bonac. d. 5. quæst. 7. p. 2. numer. 8. » Vasq. Suar. Card. de Lugo d. 18. sect. 3. d. 21. n. 1. ubi docet, » ab Ecclesia in Trident. non approbatum reddi incapacem » jurisdictionis, tantum in ordine ad mortalib[us] non prius con- » fessa. »

Quæritur, an Confessio venialium facta simplici Sacerdoti sit illicita, et invalida? Quod sit illicita, hodie certum est ex Decreto Innoc. XI de Communione quotidiana ( hoc Decretum assertur per extensum apud Bonac. tom. 1. sub initio ), edito anno 1679. 12 Febr. quo non solum vetum fuit Episcopis, » Ne permittant ut venialium Confessio fiat Sacerdoti non ap- » probato ab Episcopo; » sed etiam fuit interdictum ipsis Sacer- » dotibus, his verbis quæ immediate sequuntur: « Si quicumque » Sacerdotes secus egerint, sciant Deo se rationem esse red- » dituros. » Utrum autem talis Confessio sit invalida? Prima sententia communissima negat, et hanc tenent Salm. c. 11. n. 8. cum communi ut asserunt Holzm. n. 681. Viva q. 8. art. 1. n. 6. Pal. d. n. q. 13. n. 5. Croix n. 1489. Lugo d. 18. n. 41.

*Suar. d. 26. sect. 5. et Elbel p. 298. n. 329. cum Mastr. Herinckx, etc.* Sed unde habeant Sacerdotes simplices hanc jurisdictionem, Auctores discrepant; nam *Pal. Capreol. Canus, Led. et Vasq. ap. Lugo* dicunt habere à Christo Domino, eò quòd peccata venialia non sunt materia necessaria; ergo creditur Christus non subdidisse eorum absolutionem potestati Ecclesiae. Alii verò dicunt jurisdictionem accipere ab Ecclesia, ut *Via l. c. Ronc. t. 1. qu. 3. R. 2. et Lugo l. c. cum Suar. Bon. Con. et Henr. Secunda* verò sententia, quam tenent *Conc. p. 341. et Platel. cum aliis apud Croix l. c. affirmat*, et hanc satis probabilem puto, quia, posito quòd simplices Sacerdotes non habeant jurisdictionem à Christo, sed ab Ecclesia, ut supra, hodie post Decretum Innocentii non præsumitur Ecclesia velle eis conferre jurisdictionem, cùm ipsis expressè prohibeat uti tali jurisdictione.

344. — « 4. Parochi non possunt asciscere cooperatores, nisi » Parochos, vel approbatos, ut habent *Fag. p. 2. l. 7. n. 42. Sanch. etc. ex declaratione Card. contra Ledesm. et alios. Vide Dian. p. 3. t. 4. res. 146. et Bon. d. 5. q. 7. p. 4. §. 1. »*

Hic dubitatur 1. An Parochus possit advocare Parochum alienæ Diœcesis ad excipiendas Confessiones suorum subditorum? *Prima sententia* affirmat, et hanc tenent *Pal. p. 17. §. 2. n. 7. Lugo d. 21. n. 21. Conc. p. 540. n. 3. Viva in prop. 16. damn. ab Alexand. VII. num. 11. Wigandt tract. 13. num. 68. R. 12. item Suar. Vasq. Aversa, etc. apud Croix n. 1537.* Ratio, quia Parochus censetur approbatus pro tota Ecclesia, ut supponunt inferri ex *Trid. sess. 23. de reform. c. 15.* ubi dicitur: « Nullum posse Confessiones audire, nec ad id idoneum reputari, nisi aut Parochiale Beneficium obtineat, etc. » Hinc colligunt Parochiale Beneficium ponì à Tridentino pro approbatione universalis. *Secunda verò sententia*, cui mihi libet adhærere, negat, eamque tenent *Barbosa in Trid. l. c. n. 19. N. SS. P. Bened. XIV, Notif. 86. n. 7. et Croix l. c. cum Laym. Garzia, Homob. et Piasec.* Ratio, quia Parochus minimè approbatur ab Ecclesia universalis, sed tantum ex dispositione Tridentini à suo Episcopo, pro sola ejus Diœcesi, et juxta ejus voluntatem. Et haec sententia magis firmata fuit ex Declaratione S. C. Concilii apud *Pitton. de Paroch. n. 814. die 19 Januarii 1641*, ubi dictum fuit: « Parochus unius Diœcesis non potest Confessiones audire sine licentia Episcopi Diœcesani. » Et ex alia Declar. apud *Monacell. tom. 4. p. 16. n. 172. die 3 Decembr. 1707*, ubi ad quæsitionem: « An Curati unius Diœcesis vocati à Parochis alienæ Diœcesis possint in ista audire Confessiones absque licentia Episcopi? » S. C. respondit: « Affirmative quoad subditos, negativa quoad alios. »

Dubitatur 2. An Parochus vocatus ab alio Parocco eiusdem Diœcesis possit in ejus Parochia Confessiones audire? Præter AA. citatos, id affirmant *Bonac. d. 5. q. 7. p. 4. §. 1. num. 23. et Croix n. 1536*, cum communiori; imò *Palaus, et Mazzotta l.*

ex. communem sententiam vocant. Sed oppositam sententiam tenent *Barbosa in Trid. d. sess. 23. cap. 15. num. 19. cum Homob. et Piasec. in praxi Episcop. 2. cap. 1. num. 10.* ex alia Declaratione ejusdem S. C. Concilii, quam referunt *Barb. et Piasec. ll. cc. ubi ad quæsitionem: An provisus de parochiali per concursum censendus sit approbatus idoneus minister ad audiendas Confessiones, in illa Diœcesi, in qua illam parochiale obtinet?* S. C. respondit: Censeri ad audiendas Confessiones dumtaxat in ea Civitate, vel Oppido, ubi sita sit parochialis, non autem passim per totam Diœcesim. » Et ratio hujus sententiae est, quia (sicut diximus) Parochus non approbatur ab Ecclesia pro Ecclesia universalis, sed tantum ab Episcopo juxta Episcopi voluntatem; unde nisi constet aliunde de diversa voluntate Episcopi, Parochus censetur approbatus tantum pro Parochia ad quam eligitur; potest enim Episcopus aliquem judicare idoneum pro uno loco, et non pro alio. Recte verò dicunt *Bon. l. c. num. 12. Clericat. de Pœnit. Decis. 37. num. 12.* idque admittit Bened. XIV in cit. *Notif. 86. n. 13.* quod sententia opposita locum habere potest in iis locis, ubi talis adsit consuetudo, quæ jurisdictionem bene conferre valet. Imò *Wigandt tract. 13. n. 80.* primam opinionem approbat, ex *praxi* (ut asserit) *variarum Diœcesium.*

345. — « 5. Qui habet potestatem eligendi Confessarium, non potest eligere, nisi approbatum, vel Parochum.

« 6. Ad approbationem non necessariò requiritur examen, modò adsit judicium prudens de sufficientia. *Con. Laym. (Et quamvis Episcopus internè reprobet, valet externa approbatio ad jurisdictionem conferendam. Salm. cap. 11. de Pœnit. n. 90 et 91. )* »

346. — « 7. Non sufficit approbatio petita, et negata, ut doceatur communiter contra *Nao. Henrig. et Diana p. 1. t. 2. res. 24.* Etsi probabiliter cum prædictis docuerint *Coninch. et Laym.* Regulares mendicantes, si ab Episcopo repellantur, cùm manifestè idonei sint, et à Prælati suis præsententur, posse nihilominus pro Confessionibus secularium exponi, ut habetur *Clementina Dudum, §. statuimus.* Istis tamen privilegii *Trid. et Urbanum VIII anno 1628* derogasse, notat *Lugo de Pœnit. d. 21. num. 29 et 51.* ( Ideoque opinio *Laym. et Conc. hodie improbabilis est; maxime post prop. 13 damn. ab Alexand. VII quæ dicebat: Satisfacit præcepto annuæ Confessionis, qui confitetur Regulari Episcopo præsentato, sed ab eo injustè reprobato. Privilegium autem loquitur, quando injustè negatur jurisdictione, non autem si injustè negetur approbatio, quæ de jure novo Tridentini hodie necessariò requiritur, ut recte dicunt *Salm. de Pœn. c. 11. n. 95. cum Lugo.* ) »*

347. — « Resp. 2. Approbatio petenda est ab Episcopo, et quidem proprio, scilicet Sacerdotis, ut intelligunt *Suarez, Conin. Regin. Filic. et alii;* vel, ut probabiliter vult *Vasq. pœnit. tis.* Ratio est, quia est actus jurisdictionis, vel saltem auctoritative declaratio; ergo debet fieri à superiori. Porro nomine

» Episcopi etiam intelliguntur Prælati habentes jurisdictionem episcopalem, ut quidam Abbates, et Capitulum Sede vacante, non autem Provinciales, aut Generales Ordinum. \* ( Epis- copus confirmatus, etsi nondum consecratus, recte potest approbare, quia jam habet jurisdictionem. Secus, si sit tandem electus, et non confirmatus; vel qui Episcopatum renun- ciavit, quia tunc jurisdictione caret. *Salm. de Pænit. c. II. n. 96. cum Lugo, et Croix l. 6. p. 2. n. 1495.* ) \*

548. — Quæritur, à quonam Ordinario habenda sit approba-  
tio? Tres sunt sententiæ. *Prima* docet habendam esse ab Ordinario pœnitentis; quia ad illum spectat, cui vult suas oves com-  
mittere, et erga ipsas jurisdictionem concedere. Ita *Vasq. apud Busemb. h̄c*, qui probabile vocat: et ita plurimi DD. apud *Suar.* ut testantur *Salm. de Pænit. c. II. n. 99* Hinc *Salm. d. I. n. 100.*  
*circa fin.* tenent, Confessarium approbatum ab Episcopo pœni-  
tentis posse excipere ejus Confessionem in alia Dioecesi, si ibi peregrinetur, sine loci Ordinarii approbatione. Hanc *Croix l. 6. p. 2. n. 1516.* vocat non improbabilem, saltem (ut ait) pro Parocho, vel Confessario magnatum, qui respectu illorum habetur pro Parocho. Sed quoad Parochum respectu subditorum, recte affirmant *Salm. d. I. c. II. n. 55.* ex communi, et ex Decreto S. C. relato n. 544. dub. 1. Quoad delegatum verò etiam dicunt ex *Lugo, Suar. etc.* posse istum absolvere subditos delegantis, ubicumque eorreperit. Et ita etiam tenent *Busemb. dub. 3. seq. n. 2.* cum *Suar. Henr. Sanch. et aliis.*

*Secunda* sententia docet, requiri approbationem ab Ordinario Sacerdotis. Ita *Bonac. de Pænit. disp. 5. q. 7. punct. 4. § 1. n. 15 et 16. Viva de Pænit. q. 8. art. 3. n. 3. cum Con. et Lugo, etc.* et ita *Suar. et Pal. apud Croix d. I. n. 1516.* Ratio, quia approbatio, cùm sit actus jurisdictionis, nequitt exerceri nisi in subditum. Sed *Bon. et Viva l. c.* recte explicant hanc sententiam cum *Pal. apud Salm. d. I. n. 99.* et dicunt ad hoc satis esse, si Sacerdos approbandus, quamvis exterus, subditus fiat Episcopi approbant ratione domicilii, vel saltem habitationis pro illo tempore; ita etiam *Busemb. h̄c n. 2.* Et talis revera est praxis universalis.

*Tertia* sententia, quam probabiliorem putant *Croix d. n. 1416. Carden. cum Nao. Barbos. et pluribus aliis apud Salm. a. n. 96,* docet ex communi praxi fidelium approbationem petendam esse ab Ordinario loci, ubi Confessiones excipiuntur. Nec obstat dicere, quod jurisdictione erga pœnitentes non concedatur nisi ab ipsis Episcopis. Nam hoc ipso, quod quis vult confiteri in aliquo loco, quoad hoc subditus fit Ordinarii illius; vel saltem hoc valet ex consensu universalis, sive coniventia Episcoporum, à quibus data præsumitur jurisdictione erga proprias oves obnum ipsarum cuicunque Sacerdoti approbato ab Episcopo loci, ubi confessio fit. Ita *Viva de Pænit. q. 90. art. 3. n. 6. in fin. Salm. c. II. n. 99.* Et hæc ultima sententia hodie est omnino tenenda cum *Roncag. de Sacram. Pænit. c. I. q. 6. ex Bulla.*

*Cum sicut Innocent XII, edita ann 1700. die 10 Aprilis, ( re-  
lata per extensum apud Salm. tr. 8. de Privil. c. 4. n. 80. ) ubi  
sic sanctum fuit: « Confessarios tam seculares, quam regulares  
» quicumque illi sint, in vim... Bullæ Cruciatæ... nullatenus  
» confessiones audire valeant sine approbatione.... Episcopi....  
» loci, in quo ipsi pœnitentes degunt, et Confessarios eligunt....  
» Neque ad hoc suffragari approbationem semel, vel pluries ab  
» aliis Ordinariis aliarum Dioecesum obtentam, etiamsi pœni-  
» tentes illorum Ordinariorum, qui tales Confessarios appro-  
» bassent, subditi sint. » Deinde Pontifex declarat alias Confes-  
» siones fore invalidas, et Confessarios suspensos etc. « reprobata  
» tanquam falsa, et temeraria quacumque contraria opinione. »  
Et constat ex eadem Bulla Pontificem locutum fuisse ex cathedra,  
ut ostendunt *Salm. l. c. n. 81.* Bullam Innocentii nuper confirma-  
vit Summus Pontifex Bened. XIV per aliam Bullam, quæ  
incipit, *Apostolica etc. Scribit. Mazzotta de Pænit. disp. 2. q. 1.  
c. 3. §. 1.* has præfatas Bullas minimè elidere probabilitatem  
primæ sententiæ *Suarii etc.* ut supra; ait enim Bullam Innocentii  
emanatam fuisse ob querelas Episcoporum Portugallie, eò quod  
sui subditi sine ipsorum licentia Confessarios eligebant per alios  
Ordinarios approbatos, etiamsi iidem alii Ordinarii repugnassent  
vel approbationem revocasset. Hinc dicit minimè reprobata  
fuisse sententiam, quod Confessarius secularis approbatus in aliquo  
loco possit absolvere subditos illius in alia Dioecesi peregrinantes.  
Sed huic opinioni non acquiesco; nam in primis invenio titulum  
illius Bullæ Innocentianæ fuisse sic descriptum ( *apud Salm. l. c.  
num. 88.* ): « Sanctissimi Domini Nostri Innoc. Papæ XII De-  
» claratio.... cum damnatione opinionis asserentium facultatem  
» hujusmodi habere locum, etiamsi Confessarius non fuerit ap-  
» probatus ab Ordinario loci, in quo Confessiones excipi contige-  
» rit. » Nota *Loci in quo etc.* Deinde in ipsa Bulla legitur, ut  
supra, Papam nullas declarasse Confessiones, quæ sunt « sine  
» approbatione Episcopi loci, in quo ipsi pœnitentes degunt. »  
Quid clarius? Si autem adhuc cum privilegio Bullæ Cruciatæ  
requiritur approbatio ab Episcopo loci, quanto magis sine privi-  
legio? Verum *Salm. n. 111. contra Roncaglia cap. I. qu. 6.* dicunt  
oppositam sententiam non esse hac Bulla damnatam, si quis pri-  
vilegium haberet generis diversi, quam Cruciatæ, putâ Jubilæi,  
vel simile. Sed huic obstat Bulla Benedicti XIV quæ incipit,  
*Benedictus Deus ( in Bull. t. 3. n. XXVII. §. 4. ).* ubi dicitur,  
quod detur facultas in Jubilæo tam secularibus, quam Regula-  
ribus eligendi sibi Confessarium, modo sit ex approbatis ab  
Ordinario loci, Moniales verò ex eadem possunt sibi eligere  
Confessarium, sed nonnisi ex approbatis ad Confessiones Mo-  
nialium in illo loco, quamvis pro aliis Monasteriis.*

349. — « 1. Religiosi, etiam exempti, debent approbari ab  
» Episcopo loci, in quo degunt: quia illius, quoad hunc actum,  
» sunt subditi.

Et hoc certum est ex Brevi Innocentii X apud *Salm. de Pæn.*

» 11. n. 97. ubi Pontifex sic statuit : « Regulares in una Diœcesi  
» approbatos non posse in alia Confessiones audire sine appro-  
» batione Episcopi illius. » Et idem statuit Innoc. XIII in Bulla  
Apostolici Ministerii, (confirmata à Benedicto XIII per aliam  
Bullam appositam in calce Concilii Romani) ubi dicitur : « De-  
» claramus Sacerdotes tam seculares, quam regulares, qui ab  
» Episcopis obtinuerint licentiam audiendi Confessiones limita-  
» tam vel quoad locum, vel quoad genus personarum, vel quoad  
» tempus, non posse Pœnitentiæ Sacramentum administrare  
» extra tempus, vel locum, vel genus præscriptum, quo cumque  
» privilegio etiam in vim Bullæ Cruciatæ nullatenus suffraga-  
» tuero. »

550. — « 2. Episcopus in sua Diœcesi non potest approbare  
Sacerdotem alienum, nisi subdatur illi, saltem ad tempus.

« 3. Episcopus potest approbare per se, vel Vicarium gene-  
ralem, vel alios quoscumque deputatos; quia non est actus  
» Ordinis, sed jurisdictionis. \* (Vide n. 588.) \*

« 4. Approbatio potest fieri cum restrictione ad certum genus  
» personarum, locum, tempus; etc. Nav. Suar. Vasq. contra  
» Vegam.

« 5. Episcopus peccat, si Sacerdoti (præsertim regulari)  
idoneo, sine causa sufficienti neget approbationem. Bonac.  
Vasq. art. 3. d. 3. Card. de Lugo d. 21. sect. 3. n. 54.  
Sanch. etc.

551. — « 6. Approbatio semel absolutè concessa, non tantum  
non extinguitur morte concedentis, sed nec revocari potest sine  
justa causa: ex causa tamen, v. g. mutatione morum, judi-  
cii, etc. potest, ut docent Suar. Fill. et alii. Quod si fiat absque  
causa rationabili, Conin. Suar. et quidam alii censent revoca-  
tionem esse nullam\* (Et hanc vocant satis probabilem Lugo  
de Pœnit. d. 21. n. 64. Pal. de Pœnit. p. 18. §. 4. n. 6. Salm.  
c. 11. n. 107. cum Dic. Ratio, quia, ut dicunt, Episcopus  
non videtur posse auferre sine justa causa jus jam acquisitum  
à Confessario. Excipit Fag. apud Palauum, si Episcopus appro-  
bet pro suo benefacito: sed Palauus hoc non admittit, quia  
intelligendum semper est de benefacito justo. At hanc opinio-  
nem vix in praxi probabilem censeo, quia iustitia revocationis  
deberet esse luce clarior, et abesse quodcumque hallucinationis  
periculum; sed hoc vix accidere potest, cum innumeræ possint  
esse causæ justæ apud Episcopum revocandi approbationem,  
quæ ignorentur à Confessario »;) \* alii illicitam tantum,  
Fill. t. 7. cap. 9. quest. 12. In dubio autem, an ex justa causa  
revocatio sit facta, præsumendum esse pro Prælato, docet  
Card. de Lugo. n. 67.

552. — « 7. Ex justa causa possunt, præsertim à successore  
Episcopo, ad examen revocari, non tantum seculares, sed  
etiam regulares. Docent tamen quidam, Mendicantes habere  
privilegium, ut non possint revocari ab eodem, à quo ante sunt  
approbati; sed contrarium docent Suarez et Lugo d. 21. n. 61

» et 62. \* (Et hæc sententia hodie omnino tenenda, cum  
Alexander VII (ut refert Cabassut. T. J. lib. I. cap. 10. n. 13.)  
in causa Andegavensis Episcopi, et Regularium Societatis  
Jesu et aliorum Ordinum, sequentem propositionem die 30 Jan-  
narii 1659 tanquam temerariam et erroneam damnarit, quæ  
dicebat: Non possunt Episcopi limitare seu restringere ap-  
probationes, quas Regularibus concedunt ad Confessiones au-  
diendas, neque ulla ex parte revocare. Nec tenetur de tali  
revocatione Episcopus ulli rationem reddere, ut statutum refert  
Cabassut. T. J. l. I. c. 1. num. 14 à Rege Christianissimo cum Con-  
silio status Regni die 4 Marti an. 1669. Et cum ab Episcopo  
approbatio limitatur quoad locum, tempus, aut personas,  
Confessarius, sive secularis, sive regularis, nequit alio modo  
uti illa ob quodcumque Privilegium, etiam Bullæ Cruciatæ;  
ita declaratum fuit in Bulla Apostolici ministerii, edita à  
Clemente XII, per Hispanias, et confirmata postea à Bene-  
dicto XIII per totum Orbem, ut refert Bened. XIV in Bulla,  
Apostolica indulta §. 3. in Bullar. Tom. I. n. 100.) \*

« 8. An approbatus ab uno Episcopo possit in alia Diœcesi,  
sine nova approbatione, recipere jurisdictionem, controver-  
tunt Doctores: ac licet utraque sententia olim videri potuerit  
probabilis, post decretum tamen Urbani VIII 1628, apud Lugo  
d. 21. sect. 2. n. 29. negativa omnino tenenda est. \* (Item hoc  
certum ex Brevi Innoc. X, et ex Bulla Innoc. XII, juxta dicta  
num. 549.) \* Vide Aversam, quæst. 16. sect. 8. \* (Item ad-  
vertendum, quod S. Pius V in Constit. Romani dixit, quod  
Regulares approbati ab Episcopo antecessore poterunt iterum  
examinari à Successore, et si minus idonei reperti fuerint re-  
probari. Hinc inferunt Sylvester, Miranda, Fagund et alii apud  
F. Ferraris, quod Vicarius Capitularis nequeat Regulares  
revocare ad examen, nec eos privare facultate excipiendi Con-  
fessiones, nisi facultas data sit ab Episcopo, ad nostrum bene-  
placitum, tunc enim morte Episcopi illa expirat.) \*

553. — Notanda hinc ultimò sunt duo Decreta SS. Pontificis  
nostri Benedicti XIV. *Sacramentum*, et *Apostolici muneric*,  
(Vid. in Tom. IX inter Decreta N. I et II.), quibus declara-  
tum fuit, Confessarium omnino carere jurisdictione ad absol-  
endum peccatum complices turpe contra sextum Præceptum, atque  
excommunicat papalem incurriere, si Confessionem complicis ex-  
cipere audeat. Excipitur tamen casus extremæ necessitatis, nimi-  
rum articuli mortis, in quo permittitur ei absolvere complicem,  
modo deficiat quicumque alius, etiam simplex Sacerdos, qui  
absolutionem impetriri possit; nisi nequeat alius ille Sacerdos  
vocari, vel accedere sine gravi infamia, aut scandalo; tenetur tamen  
Confessarius complex talia pericula infamiae, aut scandali aver-  
tere, si potest, sub eadem poena excommunicationis, licet tunc  
valide absolveret, si non adverteret. (V. Not. I, pag. 363.)

554. — Circa tale Decretum adverte I. quod nomine peccati  
turpis venit omne peccatum externum grave contra sextum Præ-

ceptum, licet sit solus tactus, sive colloquium, ut certè dicendum sentio cum pluribus doctis, quos consului super hoc judicio, ab aliis immerito in dubium revocato. Et idem sentiunt *Salm. Append. de Bulla Cruciatæ cap. 6. p. 169. n. 282.* contra aliquos, qui dicebant Bullam intelligendam tantum de copula consummata. Ratio nostra est 1. quia verba generalia generaliter accipienda sunt. 2. Quia leges etiam poenales sunt in sensu proprio et naturali interpretandæ, et in sensu naturali verba Bullæ: «In peccato turpi atque in honesto contra sextum præceptum, » quæcumque peccata turpia sine dubio comprehendunt. 3. Quia finis legis hujus est quidem removere occasiones, non tantum copulæ, sed omnis turpitudinis à sanctitate tribunalis Pœnitentiae. Contra vero non comprehenduntur peccata venialia in honestatis, sive sint ex parvitate materiæ, sive ex defectu, advertentiæ, aut consensu; quia venialia non sunt de obligatione in Confessione manifestanda; ita *Salm. ib. n. 277.* Idem rectè dicunt etiam n. 278. de mortalibus merè internis, vel non plenè exterius significatis: quapropter peccatum non erit reservatum, quamvis interius fuerit grave, si etiam exterius grave non fuerit, ut aiunt n. 279. Addunt n. 280. ex *Suarez, Dicast. et Anac.* nec reservata esse mortalia dubia, ex dubio facti, vel juris, quia non videntur Superiores velle reservare dubia, nisi expressè declarent; et hoc est juxta communem sententiam, quam proferemus infra n. 600. vers. Quar. I. Idem censem *Salm. cit. n. 280.* si adsit dubium, an pœnitens graviter peccaverit, licet Confessarius certum mortale commiserit; quia Bulla intelligenda est de complici formalí in peccato mortali turpi, ut ipsi antecedenter dixerunt n. 277.

555. — Adverte II. quod absolutio à Confessario complici impedita irrita est, ut sentio, etiam quoad mortalia, quæ complex, qui nondum ab alio de peccato turpi fuerit absolutus, ipsi confiteatur. Hoc infero ex verbis ejusdem Bullæ ubi dicitur: « Atque ideo absolutio nulla atque irrita omnino sit. » Secus vero censeo, si de peccato turpi ille jam fuerit absolutus, quia tunc cessat dispositionis suspicio, ob quam Pontifex jurisdictionem Confessario abstulisse videtur. Addunt *Salmant. Append. cit. n. 277.* idem dicendum de peccato mortali commisso et legitime confessio ante expeditionem Bullæ, quia lex non respicit retro, ut docet *P. Suarez.*

556. — Quæstio autem fit 1. an incurrat hanc excommunicationem Sacerdos, qui complicem non absolvit, sed tantum in Confessione audit? Super hoc dubio consului sacram Pœnitentiariam quæ die 9. Julii 1751 respondit absolutè: « Non vitari excommunicationem à prædicto Confessario per fictionem absolutio- nis. » Et huic sententiæ ego jamdudum adhæsi; sed postea, cum percurrissem Constitutionem ejusdem Pontif. Bened. XIV *Inter Præteritos*, pluries citatam in §. 59. oppositum satis declaratum reperi, ut patet ex sequentibus verbis: « Non minus Sacerdoti complici, qui vel extra mortis articulum Confessio- nem excipit pœnitentis, EUMQUE ABSOLVIT, vel in

articulo mortis ABSOLVIT, cùm alius Sacerdos non desit... excommunicationis majoris pœna à nobis in citatis Constitutio- nibus imposita fuit. »

Quæritur hic 2. an Episcopus ex concessione Tridentini in cap. Liceat 6. sess. 24. possit absolvere Confessarium, qui complici in peccato turpi absolutionem impetrerit? Videtur ex una parte negandum: nam si Episcopus vel alius ab eo delegatus possent hunc casum, quando est occultus, absolvere, reservatio Pontificis evaderet inutilis et elusoria; casus enim hic non potest nisi occulte accidere; cùm autem aliqua lex posterius (ut rectè ait *Fagnan. in cap. Nonnulli de Rescript. n. 46. tom. 1. pag. 171. cum Oltrad.*) non potest habere effectum, nisi derogetur privilegio ab eodem Superiore prius concesso, per ipsam necessario intelligi debet facta generalis privilegii derogatio, ne lex frustatoria reddatur. Et idem sentit *Diana p. 7. tract. 2. res. 21.* cum aliis, sic dicens: « Quod si clausula (vel aliqua lex) gene- ralis nequeat vera reddi, nisi in eo solo casu, contra Conciliū, debet hæc generica derogatio reputari pro specifica, alias nullius esset momenti. » Attamen probabiliter videtur posse dici, quod, etiam salva facultate Episcopis à Concilio impetrata absolvendi hunc casum, quando est occultus, reservatio Pontificis non omnino reddeatur inutilis, et elusoria, tum quia, licet ordinariè hic casus occultus sit, tamen aliquando potest accidere quod sit publicus; tum quia lex reservationis saltem Romæ locum haberet, et in omnibus aliis locis, ubi Tridentinum non est receptum, et ubi nequeunt quidem Episcopi præfata facultate uti; ut docent communiter *Suarez de Censur. d. 14. sect. 2. n. 6. Sanch. Dec. lib. 2. c. 11. n. 2. Salmant. de Pœnit. cap. 13. n. 3. cum Alter. et Castrop. tom. 1. tract. 4. d. p. 3. §. 1. n. 2. cum Barbosa et Garcia;* quia Concilii facultas media receptione eis conditur non enim fas est, ut fruantur privilegiis, qui onera repellunt. Et idem nobiscum sentiunt *Salmant. Append. tract. VI. de Bulla Cruciatæ cap. 6. pag. 171. n. 300.* Ibique pro hac sententia plures citant Auctores, qui super Constitutionem *Sacramentum*, supra citatam recenter scripserunt.

## DUBIUM III.

Quid, et quotplex sit jurisdictione Confessarii, et unde eam habeat.

557. Quid est Jurisdictione, et quis habeat ordinariam? — 558. An habeat Vicarius Generalis contradicente Episcopo? Et qui possint eam delegare? — 559. An delegatio expirat morte delegantis? — 560. An heretici, et excommunicati vitandi valide absolvant in articulo mortis? — 561. An omnes Sacerdotes possint absolvere tam in articulo, quam in periculo mortis? Et quale censeatur hujusmodi periculum? — 562. An simplex Sacerdos possit absolvere præsente approbato? — 563. In quibus autem casibus possit licite absolvere? Dub. I. An quivis Confessarius possit absolvere moribun-